Verojaostolle UJ 9/2016 vp – U 7/2016 vp

Kristiina Äimä

Kiitän mahdollisuudesta lausua valtioneuvoston kirjelmää U7/2016 vp täydentävästä selvityksestä.

Lausuntoni tueksi viittaan Suomen Veroasiantuntijat ry:n ("SVA") 15.3.2016 päiväämään lausuntoon ja totean kunnioittaen vielä seuraavaa.

Veron kiertämistä estävä direktiiviehdotuksen hyväksyminen neuvostossa merkitsisi toimivallan siirtoa tältä osin unionille. SVA:n lausunnossa todetaan, että esimerkiksi korkovähennysrajoituksista on luontevampaa säätää integraation tässä vaiheessa kansallisesti. Toimivallan siirrolla ei kuitenkaan olisi kaikilta osin merkitystä, sillä Suomen voimassa oleva lainsäädäntö vastaa pitkälti direktiiviehdotusta.

Direktiiviä sovellettaisiin kaikkiin yhteisöverovelvollisiin. Tämä laajentaisi korkovähennysrajoitusten soveltamisen TVL-yhtiöihin, jotka Suomessa jätettiin EVL 18 a §:n ulkopuolelle. Kiinteistösijoitusyhtiöt ja yleishyödyllinen rakentaminen tulisivat rajoitusten piiriin. Yleishyödyllinen rakentaminen haluttiin jättää rajoitusten ulkopuolelle, kun EVL 18 a § säädettiin. U-jatkokirjeestä ei suoraan käy ilmi, onko Suomen hallituksen kanta muuttunut tältä osin.

Korkovähennysrajoitukset ulotettaisiin myös riippumattomille osapuolille maksettaviin korkoihin. SVA:n lausunnossa todetaan, että korkovähennysrajoitusten soveltamisalan laajentaminen riippumattomille osapuolille maksettaviin korkoihin kiristäisi yhteisöverotuksen tasoa Suomessa. Kiristys vaikuttaisi erityisesti taloudellisesti heikosti menestyviin yrityksiin. Korkovähennysrajoitusten soveltamisalaa ei tulisi laajentaa riippumattomille osapuolille maksettaviin korkoihin. Nykyisessä taloustilanteessa tulisi parantaa yritysten toimintaedellytyksiä.

Korkovähennysrajoitukset olisi tarkoitus ulottaa rahoitusalan yrityksiin myöhemmin. SVA:n lausunnossa todetaan, että korkovähennysrajoituksia ei tulisi ulottaa rahoitusalan yrityksiin, joita valvotaan tiukasti rahoitusvalvontaviranomaisten toimesta. Rahoitusalan yritysten vakavaraisuuteen kohdistuu useita vaatimuksia rahoitusalan sääntelyssä. Rahoitusalain yritysten toimintaa on luontevampaa säännellä alan omassa lainsäädännössä kuin verolainsäädännössä.

U-jatkokirjelmässä todetaan poismuuttoverotuksesta, että vastaanottavalla valtiolla olisi mahdollisuus olla eri mieltä siirtyvien varojen markkina-arvosta verrattuna lähtövaltion verotuksessa käytettyyn markkina-arvoon. Tällainen sääntely on huolestuttaa. Jos unionin tasolla pidetään tarpeellisena säännellä exit-verotusta, tällöin on tärkeää, että siirtyvien varojen arvostukseen sovelletaan samoja arvoja. Muutoin kaksinkertaisen verotuksen riski on suuri, jolloin sääntely lisäisi verovalitusprosesseja sekä viranomaisten välisiä keskinäisiä sopimusmenettelyitä. Sekä verovalitukset että viranomaisten väliset sopimusmenettelyt voivat kestää useita vuosia.

On myönteistä, että veron kiertämistä estävään lainsäädäntöön tulisi sisällyttää EU-tuomioistuimen oikeuskäytäntö, jonka perusteella EU:n sisämarkkinavapauksia voidaan rajoittaa verolain säännöksillä vain täysin keinotekoisissa rakenteissa. Lainsäädännössä tulisi määritellä, milloin on kysymys täysin keinotekoisesta rakenteesta. Sääntely parantaisi verotuksen ennustettavuutta ja vastaisi perustuslain 81 §:n mukaista legaliteettiperiaatetta. Sääntely vaikuttaisi Suomessa erityisesti VML 28 §:n soveltamiseen, sillä väliyhteisölainsäädännössä on jo huomioitu EUT:n oikeuskäytäntö.

Helsingissä, 2.5.16

Kristiina Äimä
Dosentti, OTT, VT, LL.M.